

'Leeft hij nog?': 'Through the Grapevine' doet het hart van het publiek sneller slaan

- 20/10/20 om 14:00
- Bijgewerkt op 21/10/20 om 16:36
- Bron : Knack Focus

[Els Van Steenberghe](#)

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

Acrobaten-dansers Alexander Vantournhout en Axel Guérin verheffen de vriendschapsband tussen twee mannen tot een acrobatisch theaterportret met de ronkende titel *Through the Grapevine*.

Wie bij het lezen van de titel *Through the Grapevine* spontaan de [lekker klinkende hit van Marvin Gaye](#) begint te neuriëren, moeten we misschien - en slechts voor heel even - teleurstellen: die hit heeft niets te maken met deze voorstelling. Alexander Vantournhout en Axel Guérin dienen ook niet te leunen op de lauweren van Marvin Gaye. De heren zijn groot (elk even groot) en sterk (echt heel sterk) genoeg om hun eigen succes te verdienen. Ook al moeten ze zich daarvoor in een driedubbele achterwaartse salto tussen elkaars gespierde benen wringen.

Grapevine © Bart Grietens

'Van Steenberghe, ge overdrijft!' Niets van. Guérin en Vantournhout - elk in een geel sportbroekje waarop een verticale rode streep staat - doen waarin de beste circuskunstenaars excelleren: het publiek met grote, ongelovige ogen naar het puntje van hun coronaproof zijte lokken. Want de twee zetten zowat hun hele lijf in de gevarezone om hun publiek naar de verwonderzone te lokken. Missie geslaagd!

De twee dansers werkten voor het eerst samen in *Red Haired Men*, Vantournhouts acrobatische ode aan en gestoei met het oeuvre van Daniil Charms. In die creatie liet Guérin zich al opmerken als een uitzonderlijk getalenteerd acrobaat die met veel lef en een pokerface de meest waanzinnige buitelingen maakt. Zo ook in *Through the Grapevine*. Uitgangspunt van dit duel zijn de uitzonderlijke lichamen van beide heren. Guérin is gezegend met lange armen, Vantournhout wandelt door het leven met een lange romp.

Alexander Vantournhout en Axel Guérin zetten zowat hun hele lijf in de gevarezone om hun publiek naar de verwonderzone te lokken.

Ze beginnen de voorstelling zoals elk leven begint: liggend op de vloer. Op die vloer vormen de witte streken een soort 'gestolde lichtbundel'. Ze maken elk met de handen en de armen een klein vierkantje: ooit waren ze amper zo groot. *En passant* checken ze ook even wie de

langste benen en de grootste armen heeft. Dat spelletje 'wie heeft de langste?' gaat nog even door wanneer de twee tegenover elkaar staan en de lengte van hun armen en romp vergelijken. Vantourhout heeft een heel lange romp, Guérin heel lange armen. Dan is de stap snel gezet om, zelfs in deze tijden, roekeloos in elkaars armen te vallen.

De beweging vormt het startschot van een intrigerend schouwspel waarbij de twee hun lijven op de meest onmogelijke manieren in elkaar haken. Salto's maken tussen elkaars benen? Moet kunnen. Koppellen met in elkaar gehaakte lijven? Fluitje van een cent. Het beweegt zelfs lekkerder dan in je eentje rondbanjeren. Je armen als katapult in de richting van de ander 'schieten'? Makkelijk. Jouw partner-in-crime als barkruk gebruiken. Tuurlijk! Flikflakkend over de schouder van je vriend tuimelen? Oké.

Grapevine © Bart Grietens

Terwijl hun toeschouwers op het punt staan een schietgebedje te doen, schakelen de twee nog een versnelling hoger. Of beter: slapper. 'Wat als je op elkaar springt en degene op wiens armen je moet belanden, van zijn armen slangenarmen maakt?', vroegen die twee zich stoutmoedig af. Zulke vragen stellen acrobaten zich wel vaker. Inspiratie vinden ze zowel in de sportwereld, de danswereld, bij collega-acrobaten als in de dierenwereld. Zo blijkt. Het effect van de 'slangenarmsprong' op de toeschouwers? 'Zijn er gewonden? Leven ze nog?!'

Through the Grapevine toont tussen alle acrobatische bedrijven door bovenal de elastische maar ijzersterke vriendschapsband tussen twee mannen.

Through the Grapevine toont tussen alle acrobatische bedrijven door bovenal de elastische maar ijzersterke vriendschapsband tussen twee mannen die competitie niet uit de weg gaan

maar tederheid en zorgzaamheid evenzeer hoog in het vaandel dragen. Missie geslaagd én boodschap aan de wereld acrobatisch gelanceerd. Na zijn glansrijke debuut *Aneckxander* (2015) en zijn recentste succesvolle locatieproject *Screws*, zet Vantournhout - met de noodzakelijke inbreng van Guérin - een verse stap naar een intrigerende theatertaal die de gracieusheid van de dans combineert met de onbegrensheid van het circus en de tedere intimiteit van een vertelling. Centraal staat het virtuoze lijf dat pas virtuoos kan zijn bij gratie van de welwillende ander. Die ander is Guérin. Maar die ander is evengoed de toeschouwer. Zonder 'Ai! Oei. Wauw! Leeft hij nog?' is die virtuositeit zinloos.